

vise det. Men den højtærede Minister behøver ikke at ængstes for, at dette Tings Medlemmer og Partier ikke skulle sige deres Mening i Sagen. Den højtærede Indenrigsminister kan være sikker paa, at Meningen skal nok blive sagt rent og skært og fuldt ud, men jeg tror, at Tanken er ganske forfejlet fra Ministeriets Side. Ministeriet slutter som saa, at Forhandlingerne mellem Partierne i Fjor viste, at den Vej, her foreslaas, var fremkommelig. Men det er jo en Fejlslutning. De Forhandlinger, Konseilspræsidenten i Fjor førte med Partierne, viste i Virkeligheden, at Vejen ikke var fremkommelig. Forudsætningen for at gaa den Vej i Fjor, den Forudsætning, hvorpaa disse Forhandlinger hvilede, var jo den, at samtlige Partier skulde være enige om Fremgangsmaaden, at der ikke skulde gennemføres en midlertidig Ordning paa Strid i Rigsdagen og under Modstand af noget som helst Parti. Denne Forudsætning bristede jo ganske. Ikke alene fandt den ikke Tilslutning hernede, men i Landstinget mødte den endogsaa ligefrem Modstand. Altsaa, den Forudsætning, der laa til Grund for de Forsøg, der i Fjor blev gjort, bristede allerede den Gang. Men jeg kan gaa et Skridt videre. I Sommer var der Tale om den Ting, og det ved den højtærede Indenrigsminister; vi have jo, saa vidt jeg erindrer, siddet i Udvalg sammen — eller i alt Fald, vi sad i Udvalg, men om vi to sad sammen i Udvalg, erindrer jeg ikke. Den Henvendelse, der skete til os, gik ud paa, om vi vilde slutte os til, at der blev gjort et saadant Forsøg paa at skabe Enighed, under Forudsætning af, at Forhandlingerne førtes dels om at opnaa Enighed om at gaa Grundlovsvejen og dels om at opnaa Enighed om en midlertidig Ordning. Fra vort Partis Bestyrelses Side gav vi vor Tilslutning til, at disse Forhandlinger blev førte, idet vi dog sagde, at vi vilde foretrække, at Grundlovsvejen blev Nr. 1, og saa naturligvis under Forudsætning af, at Partiet sluttede sig til. Da endelig Sagen kom for Partiet, viste det sig, at der ubetinget hos saa godt som alle kun var Stemning for at gaa Grundlovsvejen. Naa, det hele havde ikke megen praktisk Betydning, da Sagen allerede den Gang, saa vidt jeg erindrer, var strandet i Landstinget. Da saaledes Forudsætningerne for hele denne Forhandling vare bristede, valgte man den Gang at gaa den eneste Vej, som i Virkeligheden var tilbage, nemlig at vende tilbage til at foreslaa Grund-

loven forandret. Det var i Virkeligheden den eneste Vej, der var tilbage, thi samtlige Partier stillede sig imod at faa de 170 Folketingsmænd, og Partierne kunde ikke enes om at gaa en midlertidig Vej, som ogsaa har sine store Vanskeligheder netop af Hensyn til den Regel, som Grundloven indeholder, og som man ikke kan se bort fra. Derfor valgte man, som sagt, i Februar Maaned i Fjor at gaa den Vej, som var den eneste farbare.

Nu siger den højtærede Minister, at denne Vej har sine Vanskeligheder, sine store Vanskeligheder. Ja vel, det har den ganske vist, den har sine Vanskeligheder. Men hvilken Vej til et politisk Resultat har ikke sine Vanskeligheder, navnlig med den Forfatning, vi have? Enhver Vej har sine Vanskeligheder, men de maa overvindes, og de kunne overvindes. Men de overvindes ikke paa den Maade, den højtærede Regering stiller i Udsigt, ved paa Forhaand at vige til Side for Landstingets Modstand. Og det var jo det, den højtærede Minister gjorde, naar han sagde, at Spørgsmaalet om de kongevalgte allerede voldte saadanne Vanskeligheder, at han ikke mente, at den Vej var farbar. Naar man paa Forhaand opgiver Vanskelighederne, er der intet at opnaa, og dette Ministerium skulde ikke sige saaledes, thi de vare jo i sin Tid ivrige til at bebrejde os, at vi ikke vare tapre og ikke vilde slaa i Bordet overfor Landstinget. Jeg kræver nu ikke, at de Herrer skulle slaa i Bordet, men jeg kræver, at man ikke skal slippe en god Ordning af denne Sag, fordi den har Vanskeligheder.

Nu tror jeg ganske vist, at Konseilspræsidentens Udtalelse om de kongevalgtes Opløselighed har øget disse Vanskeligheder noget. Jeg skønner nemlig ikke rettere, end at Ministeriet ved en Opløsning af Landstinget har bundet sig til at erstatte de nuværende kongevalgte med nye, det har altsaa afskaaret sig fra Genvalg. Det blev ikke udtrykkelig sagt, men som Ordene falder, tror jeg, at Offentligheden har forstaaet det saaledes, og det vil jo forøge Vanskelighederne betydeligt. Spørgsmaalet om de kongevalgte er efterhaanden blevet et temmelig stærkt Stridsspørgsmaal. Konseilspræsidenten sagde, at hvis de kongevalgte vare uopløselige, vare de en Sten i Maskineriet. Det er ikke nogen god Lignelse. En Sten i Maskineriet kommer som Regel hurtig ud igen, det er ikke nogen langvarig Historie, det er bedre at kalde det en Hemsko eller noget lig-